

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/54/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118010789
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Mihal
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2118010789.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Mihala a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Vladimíra Tencera, v trestnej veci obžalovaného O. C. I., nar. XX. M. XXXX v W., Poľská republika, trvale bytom A. O., t. č. v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov, pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 17. apríla 2018, č. k. 1T/24/2018-213, na verejnom zasadnutí konanom dňa 10. júla 2018 v Trnave takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného O. C. I. zamieta.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Trnava uznal obžalovaného O. C. I. za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 08. decembra 2017 v čase okolo 02:00 hod. v E. na ul. V. pri pizzerii Exxpres pod vplyvom alkoholu po ukončení niekoľko minútového vzájomného rozhovoru pristúpil odzadu k poškodenému W.-M. O., ktorého ľavou rukou silno chytil za pravé rameno, čím ho na odchode zastavil a následne k nemu pristúpil úplne blízko sprava, pričom mu v anglickom jazyku uviedol formuláciu „tvoj telefón“, na čo keď poškodený nereagoval žiadaným spôsobom, spomínanú formuláciu mu obvinený zopakoval zvýšeným hlasom, zatiaľ čo svojou pravou rukou ukázal na mobilný telefón, ktorý poškodený v danej chvíli držal vo svojej pravej ruke a keď poškodený nesúhlasil, obvinený ukázal rukou na pravé vrecko svojej bundy, odkiaľ vytiahol nôž s červenou rukoväťou a vysunutou čepeľou o dĺžke 5 až 7 cm a začal ním bez slov napodobňovať bodanie smerom na brucho poškodeného počas toho, ako poškodeného pravou rukou stále držal za pravé rameno, na čo poškodený W.-M. O. z obavy o svoj život po tom, čo mu bolo umožnené vybrať si SIM kartu a pamäťovú kartu, vydal predmetný mobilný telefón zn. Samsung J5 v čiernom koženom obale, v ktorom sa zároveň nachádzala finančná hotovosť vo výške 50,00 € obvinenému, v nadväznosti na čo tento aj s telefónom poškodeného a finančnou hotovosťou vo výške 50,00 € odišiel na neznáme miesto, čím svojim konaním spôsobil poškodenému W.-M. O., občanovi Rumunskej republiky, škodu vo výške 259,00 € s tým, že zranenia mu neboli spôsobené žiadne.

Za to obžalovanému okresný súd uložil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písm. l) Trestného zákona a § 38 ods. 3 Trestného zákona a s použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maior (od menšieho k väčšiemu), § 41 ods. 2 Trestného zákona a § 42 ods. 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň okresný súd podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona spolu s uložením súhrnného trestu zrušil výrok o treste odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) mesiac s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 12

(dvanásť) mesiacov, ktorý bol obžalovanému uložený trestným rozkazom Okresného súdu Veľký Krtíš zo dňa 04. októbra 2017, sp. zn. 3T/93/2017, právoplatným dňa 24. januára 2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Okresný súd podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanému uložil aj trest prepadnutia vecí - 1 ks nôž s vysúvacou čepeľou a červenou rukoväťou.

Okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku zaviazal obžalovaného k povinnosti nahraďiť poškodenému: W.-M. O., nar. XX. M. XXXX v R., Rumunská republika, trvale bytom B.. PH M.. R., U. č. XX, bl. P et. X, ap. XX, Rumunská republika, škodu vo výške 50,00 €, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. A podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku bol poškodený: W.-M. O., nar. XX.XX.XXXX v R., Rumunská republika, trvale bytom B.. PH M.. R., U. č. XX, bl. P et. X, ap. XX, Rumunská republika, so zvyškom svojho uplatneného nároku na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že po prednese obžaloby prokurátorom na hlavnom pojednávaní bol obžalovaný O. C. I. poučený, že môže ku skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku. Po tomto poučení, ako aj po poučení o následkoch vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) alebo c) Trestného poriadku, a to v rozsahu podľa § 257 ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku, obžalovaný O. C. I. vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe Okresnej prokuratúry Trnava zo dňa 21. marca 2018, sp. zn. 2Pv 770/17.

Následne okresný súd postupoval primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, pričom na položené otázky obžalovaný O. C. I. odpovedal „áno“. Prokurátor na hlavnom pojednávaní navrhol prijať vyhlásenie obžalovaného o vine. Po takomto zistení okresný súd vyhlásenie obžalovaného o uznání viny zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, bez narušenia jeho skutkovej totožnosti, keď ho právne posúdil zhodne tak, ako bol posúdený v podanej obžalobe, pretože boli naplnené všetky 4 zákonné formálne znaky tohto trestného činu, t.j. subjekt, subjektívna stránka, objekt i objektívna stránka, podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku prijal, nakoľko na podklade výsledkov dokazovania vykonaného v prípravnom konaní nemal žiadne pochybnosti o vine obžalovaného s tým, že dokazovanie na hlavnom pojednávaní sa vykoná k výrokom o treste, o ochrannom opatrení a o náhrade škody.

Okresný súd bol toho názoru, že vzhľadom na okolnosti prípadu a predovšetkým na pomery obžalovaného by použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom bolo pre neho neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje trest kratšieho trvania, a preto aplikoval v tomto prípade inštitút tzv. mimoriadneho zníženia trestu.

Taktiež vzhľadom k úprimnému priznaniu sa obžalovaného O. C. I. k spáchaniu stíhanej trestnej činnosti už od prvopočiatku jeho trestného stíhania (s menšími odchýlkami, kedy obžalovaný nepriznal v nepatrných častiach svoje konanie popísané v skutkovej vete obžaloby), ako aj s poukazom na prevahu poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi okolnosťami (viď nižšie) a jeho vyhlásenie na hlavnom pojednávaní, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, ktoré vyhlásenie okresný súd aj prijal, bolo podľa neho možné postupovať v predmetnej trestnej veci aj v zmysle záverov Stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016 týkajúceho sa zjednotenia v otázke možnosti /nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n) a písm. l) Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznání viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) alebo písm. c) Trestného poriadku, podľa ktorého „ak možno páchatelovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maius (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel (obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.“

Okresný súd tak aplikoval ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maius (od menšieho k väčšiemu), teda inštitút tzv. mimoriadneho zníženia trestu ako pri dohode o vine a treste, ktorý je jedným z prostriedkov individualizácie trestu a prejavom depenalizácie Trestného zákona a umožňuje riešiť situácie, keď trest odňatia slobody uložený v rámci

zákonnej trestnej sadzby by nezodpovedal okolnostiam konkrétneho prípadu a keď dolná hranica tohto trestu ustanovená v zákone by bola pocítovaná ako prekážka brániaca uloženiu primeranejšieho trestu. Okresný súd ďalej uviedol, že okolnosťami prípadu sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy páchatela. Mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody možno odôvodniť aj okolnosťami, ktoré sú znakom príslušnej skutkovej podstaty trestného činu, pokiaľ ich význam alebo intenzita, ktorou boli naplnené, výraznejšie vybočujú z obvyklých prípadov takýchto trestných činov, a preto odôvodňujú zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. Okolnosťami prípadu však môžu byť aj také okolnosti, ktoré nie sú nevyhnutnou súčasťou príslušnej skutkovej podstaty, pokiaľ sa v danej kvalite a kvantite pravidelne nevyskytujú. Za takéto okolnosti prípadu okresný súd považoval okolnosti prípadu (priebeh spáchania skutku) zistiteľné zo skutkovej vety, úprimné oľutovanie spáchania skutku obžalovaným, súhrnnú výšku spôsobenej škody poškodenému, ktorá nebola tak vysoká (50,00 €, pričom mobilný telefón ohodnotený na sumu 209,00 € bol poškodenému po jeho odňatí neskôr vrátený orgánmi prípravného konania) a prezentovaný postoj obžalovaného v predmetnej veci, keď na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe.

Okresný súd pri zvážení všetkých rozhodných skutočností dôležitých pre určenie druhu a výmery trestu, s prihliadnutím na to, že zistil u neho jednu poľahčujúcu okolnosť (§ 36 písm. l) Trestného zákona - priznal sa k spáchaniu trestného činu a tento oľutoval, a to napriek jeho mierne rozporuplnej záverečnej reči, ktorá však v kontexte právoplatne prijatého vyhlásenie o vine bola pre rozhodnutie súdu v tejto rozporuplnej časti irelevantná) a žiadnu priťažujúcu okolnosť (priťažujúcu okolnosť spočívajúcu v spáchaní viacerých trestných činov podľa § 37 písm. h) Trestného zákona mu nemohol priznať, keďže by to bolo v rozpore so zaužívanou rozhodovacou činnosťou súdov s poukazom na aplikáciu asperačnej zásady pri ukladaní súhrnného trestu) a vzhľadom k jeho postoj v predmetnej trestnej veci, dospel k záveru, že obžalovanému postačuje uložiť trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov (teda vo výmere trestu odňatia slobody, ktorú by mu mohol „ponúknuť“ prokurátor v rámci konania o dohode o vine a treste) so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, nakoľko obžalovaný nebol v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin a iné zaradenie sa v jeho prípade súdu nejavilo ako dôvodné (§ 48 ods. 4 Trestného zákona), a to ako trest súhrnný podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona a § 42 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko z hľadiska zásad na ukládanie trestov zistil splnenie podmienok na uloženie takéhoto trestu k odsúdeniu Okresného súdu Veľký Krtíš pod sp. zn. 3T/93/2017, v ktorom odsúdení bol skutok v súbehu so skutkom v predmetnej trestnej veci, pričom trestný rozkaz vydaný v tejto veci bol obžalovanému doručený až po spáchaní skutku v predmetnej trestnej veci, a preto pri uložení súhrnného trestu zrušil podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona výrok o treste odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) mesiac s podmienčným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov, ktorý bol obžalovanému uložený trestným rozkazom Okresného súdu Veľký Krtíš zo dňa 04. októbra 2017, sp. zn. 3T/93/2017, právoplatným dňa 24. januára 2018 (a ktorý bol obžalovanému doručený dňa 15. januára 2018), ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Vzhľadom k prezentovanému vyjadreniu obžalovaného na hlavnom pojednávaní k zaistenej veci, o pravdivosti ktorého nemal okresný súd žiadne pochybnosti, rozhodol súd aj o treste prepadnutia tejto veci - 1 ks nôž s vysúvacou čepeľou a červenou rukoväťou tak, ako je to zrejme z výrokovej časti tohto rozsudku, z dôvodov uvedených v ustanoveniach § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, teda pretože bola táto použitá na spáchanie trestného činu, pričom vlastníkom „prepadnutých“ vecí sa stane štát.

Takto uložené tresty obžalovanému podľa názoru okresného súdu zohľadňujú všetky kritériá, ktoré Trestný zákon pri ukladaní trestu ustanovuje (§ 34 a nasl.), pričom okresný súd mal za to, že uložené tresty splnia jednak funkciu ochrany spoločnosti pred ním ako páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu) a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti).

Okresný súd nezistil splnenie podmienok na prípadné uloženie v poradí ďalšieho trestu či ochranného opatrenia obžalovanému, keď okrem iného oboznámené závery znaleckého posudku MUDr. V. Z. č. 6/2018 nedávali pre súd relevantný podklad pre uloženie akéhokoľvek ochranného liečenia obžalovanému.

S predmetným trestným konaním bolo spojené aj tzv. adhézne konanie, t.j. konanie o náhrade škody, keď nároky na náhradu škody si v predmetnej veci riadne a včas uplatnil poškodený W.-M. O., a to vo výške 250,00 €. V tomto smere okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní aj dokazovanie oboznámením týchto listinných dôkazov: odborné vyjadrenie (č. l. 89), uznesenie o vrátení veci (č. l. 90) a zápisnica o vrátení veci (č. l. 91). Nakoľko bol poškodenému jeho mobilný telefón v prípravnom konaní vrátený, nebolo možné podľa názoru okresného súdu rozhodnúť pozitívne o tejto časti uplatneného nároku na náhradu škody a okresný súd zaviazal povinnosťou obžalovaného len na náhradu škody vo výške 50,00 € do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku z titulu odcudzenej finančnej hotovosti nachádzajúcej sa v obale tohto mobilného telefónu, keď táto výška uplatneného nároku na náhradu škody bola aj súčasťou skutkovej vety obžaloby, ku ktorej obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný. Okresný súd v tomto smere nemal pochybnosti o dôvodnosť tejto časti uplatneného nároku poškodeného. So zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody bol poškodený odkázaný na civilný proces podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie obžalovaný a to do výroku o treste, pretože mal za to, že výška trestu je neprimeraná, nakoľko skutok, ktorý spáchal, úprimne ľutuje. Uviedol, že jeho konanie bolo skratové a ojedinelé a skutok spáchal pod vplyvom alkoholu.

Odvolací súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, obhajkyňa obžalovaného a obžalovaný. Verejné zasadnutie sa konalo v neprítomnosti poškodeného, ktorý bol o termíne riadne upovedomený, avšak svoju neúčast' na verejnom zasadnutí neospravedlnil.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhol odvolaciemu súdu odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné. Obhajkyňa navrhla obžalovanému uložiť miernejšiu sankciu, k čomu sa pripojil i obžalovaný.

Senát Krajského súdu v Trnave preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaného O. C. I. nie je dôvodné.

Okresný súd Trnava zákonným spôsobom vykonal na hlavnom pojednávaní dňa 17. apríla 2018 všetky dôkazy potrebné na meritórne rozhodnutie vo veci, tieto dostatočne a preskúmateľne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach a svoje rozhodnutie aj dostatočne a presvedčivo odôvodnil (až na jednu výnimku uvedenú nižšie).

Zo spisového materiálu je zrejmé, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní priznal spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, skutok oľutoval, na otázky súdu I. stupňa v zmysle § 333 ods. 3 Tr. por. odpovedal áno, na návrh prokurátora konajúci okresný súd prijal vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku, zároveň vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná a následne vykonal dokazovanie súvisiace s výrokom o treste, o ochrannom opatrení a o náhrade škody.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní vyplýva, že dokazovanie bolo v tomto smere vykonané zákonnou a procesne správnou formou v potrebnom rozsahu. V dôvodoch rozsudku súd prvého stupňa správne špecifikoval, na základe akých úvah dospel k ustáleniu rozsahu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, skúmajúc vo všetkých súvislostiach okolnosti plynúce z ustanovení § 36 písm. l), § 38 ods. 3, § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona.

Okresný súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery vo svojej podstate správne vychádzal z ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona, prihliadol najmä na okolnosti a spôsob spáchania trestnej činnosti, jej následky, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Okresný súd správne vyhodnotil, že v predmetnej trestnej veci je možné postupovať v zmysle vyššie uvedeného stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a teda podľa § 39 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona per analogiam.

Podľa právneho názoru odvolacieho súdu pokiaľ okresný súd využije možnosť a aplikuje ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, t. j. mimoriadne zníži trest obžalovanému, musí si túto aplikáciu aj dostatočne odôvodniť. Aj pri schválení dohody o vine a treste je úlohou súdu prvého stupňa, aby sa zaoberal primeranosťou trestu a schválil ju (okrem iného) iba vtedy, ak trest považuje za primeraný. Okresný súd nemôže mimoriadne znížiť trest obžalovanému len preto, že sa tento k spáchaniu skutku priznal. Okresný súd musí uviesť, prečo práve trest kratšieho trvania, teda trest uložený obžalovanému pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej trestným zákonom považuje za zákonný, dôvodný, primeraný, spravodlivý a zodpovedajúci tak požiadavke individuálnej a generálnej prevencie.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu trest kratšieho trvania na najnižšej možnej hranici (v trvaní 4 roky a 8 mesiacov) pri aplikácii § 39 ods. 4 Trestného zákona je trestom zákonným a primeraným.

Okresný súd však pochybil, keď sa v odôvodnení napadnutého rozsudku venoval ustanoveniu § 39 ods. 1 Trestného zákona, lebo pokiaľ chcel aplikovať ods. 2 uvedeného ustanovenia (ako to vyplýva z napadnutého výroku o treste) nie je potrebné sa zaoberať podmienkami uvedenými v odseku 1. Platí totiž, že súd pri mimoriadnom znížení trestu môže aplikovať buď ustanovenie odseku 1 alebo odseku 2 § 39 Trestného zákona, lebo ich kumulatívne použitie je vylúčené. Totiž pokiaľ by okresný súd vzhľadom okolnosti uvedené v § 39 ods. 1 Trestného zákona, je povinný aplikovať toto ustanovenie, nakoľko je pre obžalovaného priaznivejšie.

Krajský súd však prítomnosť žiadnych okolností prípadu ani pomerov páchatel'a podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona nezistil.

V konečnom dôsledku v súlade s ustanovením § 188 ods. 2 Trestného zákona a so správnym aplikovaním ustanovení § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 3, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona okresný súd dôvodne uložil obžalovanému súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov.

Správny je i ten výrok napadnutého rozsudku, ktorým bol obžalovaný podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdnej trestnej činnosti nebol vo výkone trestu odňatia slobody za iný úmyselný trestný čin.

Napokon správny je i ten výrok prvostupňového rozsudku, ktorým okresný súd podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložil obžalovanému trest prepadnutia veci a to 1 ks noža s vysúvnou čepelou a červenou rukoväťou. Aj keď obžalovaný ani jeho obhajkyňa uloženie tohto druhu trestu odvolaním vôbec nenamietali, odvolací súd verifikuje správnosť predmetného postupu s ohľadom na splnenie podmienok § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (obžalovaný použil uvedený nôž voči poškodenému pri spáchaní inkriminovaného skutku).

Nezistiac preto žiadne podmienky pre zmenu napadnutého prvostupňového rozsudku senát Krajského súdu v Trnave odvolanie obžalovaného O. C. I. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok